

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 246/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť Slovenskej asociácie producentov v audiovizíii, Grösslingová 32, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou AK MS s. r. o., Galandova 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Miloslav Šimkovič, pre namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 31/2018-193 z 28. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Slovenskej asociácie producentov v audiovizíii o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 31. mája 2018

sa Slovenská asociácia producentov v audiovizíii, Grösslingová 32, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd podľa ústavy, Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ku ktorým malo dôjsť uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 10 Co 31/2018-193 z 28. februára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti žalovanému [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“) vydania neodkladného opatrenia, ktorým navrhovala, aby okresný súd podľa § 342 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) nariadil žalovanému zložiť zábezpeku do úschovy súdu vo výške 563 276,10 € na náhradu škody alebo inej ujmy vzniknutej ohrozovaním alebo porušovaním práva duševného vlastníctva. Okresný súd uznesením č. k. 8 Ca 6/2017-34 z 15. júna 2017 návrh sťažovateľky zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že sťažovateľka neosvedčila, že zo strany žalovaného došlo a dochádza k ohrozovaniu alebo porušovaniu práv duševného vlastníctva, a neosvedčila ani jednu zo zákonných podmienok uvedených v § 325 ods. 1 CSP, ktorých splnenie je potrebné pre prípadné vyhovenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. K tomuto záveru okresný súd dospel po tom, čo uviedol, že „... Žalobca si síce splnil svoju povinnosť tvrdenia o existencii právneho vzťahu a nároku, ale len v rovine všeobecných tvrdení o uzatvorených zmluvách a existencii povinnej kolektívnej správy ako aj výške náhrady škody... 27. Podľa názoru súdu existencia právneho vzťahu medzi stranami alebo existencia nároku a ich osvedčenie, nevytvára zákonný dôvod nariadenia neodkladného opatrenia... Žalobca ako predpoklad nariadenia neodkladného opatrenia bol povinný tvrdiť a osvedčiť, že požadovaným uložením povinnosti žalovanému zložiť do úschovy súdu peňažnú zábezpeku možno dosiahnuť práve tú ochranu, ktorej sa návrhom domáha. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal žiadnu z uvedených hmotnoprávných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia... Žalobca odôvodňoval naliehavú potrebu nariadenia

neodkladného opatrenia tým, že žalovaný i naďalej porušuje práva nositeľov autorských práv zastúpených žalobcom, zjavne v tejto činnosti bude i pokračovať, keďže odmietol so žalobcom uzatvoriť hromadnú licenčnú zmluvu predloženú žalobcom a sám jej uzatvorenie nenavrhuje. Týmto vzniká žalobcovi škoda v podobe neuhradených odmien a primeraných odmien a existuje reálna hrozba, že žalovaný bude v tejto činnosti i naďalej protiprávne pokračovať. Žalobca podľa súdu v smere odôvodnenia svojho tvrdenia o bezodkladnosti potreby upraviť pomery so žalovaným neuviedol žiadne konkrétne skutkové okolnosti a tiež neosvetlil v čom vidí súvislosť medzi v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia navrhovaným uložením povinnosti a tvrdeným porušením práv a nárokov nositeľov majetkových práv k audiovizuálnym dielam zastúpených žalobcom. Žalobca sa totiž v rámci navrhovaného neodkladného opatrenia nedomáhal uloženia zdržovacieho výroku (napr. zdržania sa zásahov žalovaného do majetkových práv k audiovizuálnemu dielu nositeľov, ktorých zastupuje), ale uloženia povinnosti zložiť peňažnú sumu ako zábezpeku do úschovy, hoci potrebu tejto navrhovanej úpravy pomerov odôvodňoval práve protiprávnymi zásahmi do majetkových práv nositeľov, ktorých zastupuje. Medzi odôvodnením potreby úpravy pomerov strán a navrhovaným neodkladným obsahom neodkladného opatrenia tak súd nevidí súvislosť. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že navrhovaným uložením povinnosti zložiť do úschovy peňažnú zábezpeku nie je možné dosiahnuť zamedzenie žalobcom tvrdeného porušovania práva a pokračujúcej nezákonnej činnosti žalovaného. Preto podľa súdu obsah navrhovaného neodkladného opatrenia nie je efektívne zvoleným prostriedkom ochrany vo vzťahu ku žalobcom tvrdenému porušovaniu práv žalovaným, ktorým by žalobca dosiahol zámer tohto návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.“.

3. Odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu krajský súd napadnutým uznesením ako neprípustné odmietol.

4. Sťažovateľka predovšetkým namieta, že krajský súd neposúdil prípustnosť jej opravného prostriedku podľa správneho ustanovenia, keď namiesto § 357 písm. d) CSP posúdil jej odvolanie podľa § 357 písm. k) CSP, t. j. neprípustnej právnej normy. Reštriktívny výklad § 357 písm. k) CSP tak pre ňu znamená popretie dvojinštančnosti konania ako základnej zásady civilného sporového konania. V tejto súvislosti ozrejmuje, že

okresný súd v tejto veci zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a na túto situáciu sa preto vzťahuje ustanovenie § 357 písm. d) CSP, na ktoré krajský súd v rozpore so zákonom neprihliadol.

5. Druhá línia sťažovateľkiných námietok spočíva v jej presvedčení, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia spĺňal všetky podmienky pre jeho nariadenie a okresný súd a v nadväznosti naň i krajský súd (tým, že jej odvolanie odmietol) tento návrh posúdili negatívne, čím zasiahli do jej práv.

6. Problém, s ktorým sa sťažovateľka obracia na ústavný súd, spočíva v tom, že podľa jej názoru vo veci konajúce súdy dezinterpretovali účel neodkladného opatrenia vydávaného vo veciach práva duševného vlastníctva. Poukazuje na to, že úprava neodkladného opatrenia vo veciach práva duševného vlastníctva (§ 341 a § 342 CSP) je výsledkom transpozície smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (ďalej len „smernica“). Tvrdí, že vydaním neodkladného opatrenia podľa § 342 ods. 1 CSP sa nemá zabrániť pokračovaniu v porušovaní práv duševného vlastníctva, ale podmieniť porušovanie práv zložením záruk na zabezpečenie odškodnenia. Vo veci konajúce súdy si podľa názoru sťažovateľky zamieňajú zabezpečenie odškodnenia so zabezpečením výkonu rozhodnutia. Pritom poukazuje na bod 24 preambuly *smernice 2004/48/ES, kde sa výslovne uvádza, že „... v závislosti od konkrétneho prípadu a ak k tomu oprávňujú okolnosti, opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy, ktoré sa majú stanoviť, by nemali zahrňovať zakazujúce opatrenia zamerané na zabránenie ďalšiemu porušovaniu práv duševného vlastníctva“*.

7. Na základe uvedeného je sťažovateľka presvedčená, že okresný súd pri právnom posúdení veci konal svojvoľne a najmä v rozpore s účelom smernice, pričom toto pochybenie neodstránil ani krajský súd v konaní o jej opravnom prostriedku, a preto v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Okrem vyslovenia porušenia uvedených práv sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie

krajského súdu zrušil, aby mu vec vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal náhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. k čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru už ústavný súd v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

16. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony,

ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

17. Ústavný súd najskôr sumarizuje, že okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, pretože dospel k záveru, že nedostatočne osvedčila rozhodujúce skutočnosti, ktorými odôvodňovala potrebu jeho nariadenia, ako aj dôvodnosť nároku vo veci samej. Za tejto situácie nepovažoval za osvedčený hmotnoprávny predpoklad vydania neodkladného opatrenia a za osvedčenú nepovažoval ani existenciu potreby upraviť pomery strán alebo obavu z ohrozenia exekúcie. Krajský súd odvolanie sťažovateľky proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu odmietol bez vecného prejednanja dôvodiac tým, že okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na uloženie povinnosti žalovanému „zložiť do úschovy súdu peňažnú zábezpeku v sume 563 276,10 eur... z dôvodu ktorého odvolanie žalobcu smeruje proti uzneseniu, proti ktorému nie je (objektívne) prípustné“.

18. Predmetom sťažnosti sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je v prvom rade tvrdenie o nesprávnej aplikácii právnej normy (§ 357 CSP) pri posudzovaní jej odvolania, v čom vidí porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Okrem toho vyjadruje nesúhlas s výkladom okresného súdu o účele ustanovení Civilného sporového poriadku pojednávajúcich o nariadovaní neodkladných opatrení vo veciach práva duševného vlastníctva (§ 341 a § 342 CSP) a požaduje korekciu tohto výkladu na účel ustálenia rozhodovacej praxe.

19. Ústavný súd musí prisvedčiť prvej námietke sťažovateľky, že krajský súd nesprávne aplikoval § 357 CSP. Prípustnosť odvolania podľa ustanovenia § 357 písm. k) CSP (pod ktoré krajský súd mylne subsumoval odvolanie sťažovateľky), je totiž daná iba v prípade, ak súd uloží povinnosť zložiť zábezpeku, čo nebol prípad sťažovateľky. V jej veci okresný súd rozhodol o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 342 CSP tak, že návrh zamietol. Proti takémuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné podľa § 357 písm. d), a to bez ohľadu na to, akým spôsobom okresný súd rozhodol, t. j. či návrhu

vyhoveli alebo ho zamietli, prípadne návrh odmietli. V tomto smere by sa teda mohlo na prvý pohľad javiť, že do práv sťažovateľky zasiahnuté bolo.

20. V tejto súvislosti však ústavný súd pripomína, že základné práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) sú zásadne „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tomto duchu ústavný súd pristúpil k preskúmaniu rozhodnutia okresného súdu, ktoré vzhľadom na odmietnutie odvolania sťažovateľky krajským súdom predstavovalo pre sťažovateľku v istom smere konečné rozhodnutie o jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

21. V odôvodnení rozhodnutia okresného súdu je apelované na to, že sťažovateľka nepreukázala, že by zloženie zábezpeky do úschovy súdu na náhradu škody bolo spôsobilé viesť k zabráneniu porušovania autorských práv (bod 27 uznesenia okresného súdu). Naopak, namieta, že uvedený názor je nezlučiteľný s účelom smernice.

22. Podľa čl. 9 ods. 1 písm. a) smernice členské štáty zabezpečia, aby súdne orgány na návrh navrhovateľa mohli vydať proti údajnému porušovateľovi príkaz na vykonanie predbežného opatrenia s cieľom zabrániť akémukoľvek bezprostrednému porušeniu práva duševného vlastníctva, alebo zakázať a v prípade potreby s možnosťou uložiť opakovanú pokutu pri pokračovaní v údajnom porušovaní tohto práva alebo podmieniť také pokračovanie zložením záruk určených na zabezpečenie odškodnenia vlastníka práv.

23. Z uvedeného vyplýva povinnosť členských štátov zabezpečiť takú kvalitu platnej právnej úpravy, podľa ktorej by súdne orgány mohli alternatívne vydať príkaz na vykonanie

predbežného opatrenia alebo zakázať porušovanie práva alebo podmieniť pokračovanie porušovania zložením zábezpeky.

24. Podľa § 341 ods. 1 CSP neodkladným opatrením môže súd nariadiť strane, aby sa zdržala konania, ktorým ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva.

25. Podľa § 342 ods. 1 CSP navrhovateľ neodkladného opatrenia môže navrhnúť, aby ten, kto ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva, mohol namiesto zdržania sa takého konania zložiť zábezpeku do úschovy súdu na náhradu škody alebo inej ujmy vzniknutej ohrozovaním alebo porušovaním práva duševného vlastníctva. O výške zábezpeky rozhodne súd uznesením, v ktorom určí výšku zábezpeky, ako aj lehotu, v ktorej je potrebné zábezpeku zložiť.

26. Ustanovenie § 341 ods. 1 CSP systematicky predchádza ustanoveniu § 342 ods. 1 CSP, podľa ktorého sa sťažovateľka domáha nariadenia zloženia zábezpeky žalovanému. Z čl. 9 ods. 1 písm. a) smernice nevyplýva povinnosť členského štátu nariadiť súdnym orgánom povinnosť pri porušovaní práv duševného vlastníctva zvoliť konkrétny postup riešenia sporu, ale vybaviť ich alternatívnymi prostriedkami na jeho riešenie. Zmysel 9 ods. 1 písm. a) smernice je podľa názoru ústavného súdu treba hľadať viac v preambule k smernici ako v nekontextovom výňatku predmetného článku.

27. Podľa bodu 10 preambuly k smernici cieľom tejto smernice je priblížiť právne poriadky tak, aby zabezpečovali vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň ochrany na vnútornom trhu. Uvedené nadväzuje na potrebu aproximácie legislatívy členských štátov pre riadne fungovanie vnútorného trhu (bod 9 preambuly k smernici).

28. Výklad okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľka mohla žiadať zamedzenie porušovania práv, má oporu v platnom znení zákona (§ 341 ods. 1 CSP), a to rešpektuje účel smernice. Na druhej strane možno súhlasiť s tým, že sťažovateľka môže požadovať zloženie zábezpeky namiesto zdržania sa porušovania práv duševného vlastníctva (§ 342 ods. 1 CSP). V takom prípade súd nenariadi povinnosť zdržať sa zásahov do práva

duševného vlastníctva, ale uloží strane, proti ktorej návrh smeruje, zložiť do úschovy súdu zábezpeku na náhradu škody alebo inej ujmy, ktorá by mohla navrhovateľovi vzniknúť.

29. Z uznesenia okresného súdu však vyplýva, že v danej veci nebolo pre súd sporné, či si sťažovateľka môže vybrať z dvoch možných spôsobov rozhodnutia o neodkladnom opatrení vo veciach práva duševného vlastníctva (podľa § 341 CSP či podľa § 342 CSP). Skutkový stav v posudzovanej veci bol taký, že licenčná zmluva so žalovaným uzavretá nebola, nebola zaplatená ani licenčná odmena a žalovaný si nesplnil ani povinnosť podľa § 165 ods. 10 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „autorský zákon“) keď štvrťročne neskladal odmeny za použitie predmetov autorskej ochrany podľa platného a účinného sadzobníka. V prejednávanej veci nedošlo ani k podaniu žaloby podľa § 165 ods. 8 autorského zákona o určenie obsahu licenčnej zmluvy a nahradenia vôle ju uzavrieť, uzavretiu dohody so sťažovateľkou ako organizáciou kolektívnej správy o skladaní finančných prostriedkov na účet sťažovateľky podľa § 165 ods. 9 písm. a) autorského zákona, ak zároveň žalovaný porušuje práva duševného vlastníctva (šírením káblovou retransmisiou), a ani k preukázaniu skladania finančných prostriedkov jedným zo spôsobov podľa § 165 ods. 9 písm. b) autorského zákona.

30. Okresný súd na základe uvedeného skutkového stavu vyhodnotil návrh sťažovateľky na vydanie neodkladného opatrenia za nevhodne zvolený spôsob riešenia vzniknutej situácie. Argumentoval tým, že za uvedenej situácie nemalo zmysel konanie žalovaného podmieňovať zložením zábezpeky (vzhľadom na pasivitu žalovaného, čo sa týka vyriešenia hmotnoprávných nárokov vyplývajúcich z autorského zákona). Teda aj potenciálne zloženie zábezpeky hmotnoprávnu situáciu podľa názoru okresného súdu neriešilo a na iné riešenie vzniknutej situácie efektívnym spôsobom (zamedzenie porušovaniu práv duševného vlastníctva) ho sťažovateľkou podaný návrh na vydanie neodkladného opatrenia petitom neoprávňoval.

31. K argumentácii sťažovateľky bodom 24 preambuly smernice ústavný súd uvádza, že sťažovateľka je názoru, že všeobecné súdy ustálili, že v prípade porušovania práv duševného vlastníctva má vždy prednosť domáhať sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia zdržania sa konania porušovateľa a v prípade podania návrhu na nariadenie

neodkladného opatrenia podľa § 342 ods. 1 CSP (zloženie zábezpeky do úschovy súdu) je potrebné zo strany navrhovateľa osvedčiť ohrozenie vymožitelnosti pohľadávky.

32. Podľa názoru sťažovateľky „*tento arbitrárny záver odvolacieho súdu je zjavne v rozpore s bodom 24 preambuly Smernice 2004/48/ES (verzia v slovenskom jazyku, pozn. ústavného súdu), podľa ktorého v závislosti od konkrétneho prípadu a ak k tomu oprávňujú okolnosti, opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy, ktoré sa majú stanoviť, by nemali zahrňovať zakazujúce opatrenia zamerané na zabránenie ďalšiemu porušovaniu práv duševného vlastníctva*“.

33. Podľa bodu 24 preambuly smernice (verzia v českom jazyku) v závislosti na „konkrétnim prípade a odôvodňujú-li to okolnosti, měla by opatření, řízení a nápravná opatření zahrnovat zakazující opatření k předcházení dalšímu porušování práv duševního vlastníctví“.

34. Podľa bodu 24 preambuly smernice (verzia v anglickom jazyku) „depending on the particular case, and if justified by the circumstances, the measures, procedures and remedies to be provided for should include prohibitory measures aimed at preventing further infringements of intellectual property rights“.

35. V uvedených jazykových verziách možno badať chybu v preklade slovenskej verzie smernice. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa nemôže formulácia použitá v jednej z jazykových verzií ustanovenia práva Únie chápať ako jediný základ na výklad tohto ustanovenia, prípadne sa nemôže v tejto súvislosti považovať za ustanovenie, ktoré má prednosť pred inými jazykovými verziami. Ustanovenia práva Únie sa musia vykladať a uplatňovať jednotným spôsobom pri zohľadnení existujúcich verzií vo všetkých jazykoch Únie. V prípade rozporu medzi rôznymi jazykovými zneniami textu práva Únie sa má predmetné ustanovenie vykladať v závislosti od všeobecnej systematiky a účelu právneho predpisu, ktorého je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudok *Kurcums Metal*, C 558/11, EU:C:2012:721, bod 48 a citovanú judikatúru).

36. Ústavný súd sa z predloženého uznesenia okresného súdu presvedčil, že jeho odôvodnenie netrpí takou vadou nelogickosti či nedostatkom dôvodov, aby bol nevyhnutný zásah ústavného súdu. Napriek nespornému pochybeniu senátu 10Co Krajského súdu v Bratislave (rovnako ako aj senátu 8Co v odvolacom konaní 8 Co 33/2018 – pozri uznesenie sp. zn. III. ÚS 209/2018), ktoré treba dôrazne vytknúť, však konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ako celok nevykazuje znaky nespravodlivého procesu do takej miery, aby bolo možné sťažnosti vyhovieť. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že rozhodnutie sa zásadne nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces a odstránili formálne vady, ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie.

37. Ústavný súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým (nesprávne) odmietol odvolanie sťažovateľky, neznamená v konečnom dôsledku porušenie jej ústavných práv. Ani prípadné zrušenie napadnutého uznesenia ústavným súdom by vzhľadom na obdobné rozhodnutia krajských súdov v iných veciach sťažovateľky (napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 180/2017 zo 4. augusta 2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 248/2017 z 10. augusta 2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 275/2017 zo 4. septembra 2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co 172/2017-110 z 20. septembra 2017, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 395/2017 z 22. novembra 2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 373/2017-153 z 12. decembra 2017, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 269/2017-71 z 19. decembra 2017), ktoré ústavný súd preskúmaval v konaní o ústavnej sťažnosti (pozri uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 236/2018, sp. zn. III. ÚS 209/2018), „na výsledku“, ku ktorému dospel okresný súd, nič nezmenilo.

38. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je totiž iba také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né následnou činnosťou všeobecného súdu napr. v konaní o veci samej (porov. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach v prípadoch, kde neodkladné opatrenia do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (porov.

m. m. IV. ÚS 82/09), resp. kde s ohľadom na charakter konkrétneho rozhodnutia o neodkladnom opatrení nemôže toto zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, keďže nemusí zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (porov. m. m. III. ÚS 309/2012). Pokiaľ ide o problematiku neodkladných opatrení, Civilný sporový poriadok umožňuje v prípade zmeny pomerov jednak zrušiť z tohto dôvodu už nariadené neodkladné opatrenie alebo, naopak, napriek skoršiemu zamietnutiu návrhu na jeho vydanie dovoľuje ho v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie vydať, pretože takéto skoršie právoplatné rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci (§ 329 ods. 3 CSP). Nie je teda vylúčené, aby v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie sťažovateľka znova o vydanie neodkladného opatrenia požiadala, resp. dosiahla konečnú, definitívnu ochranu rozhodnutím vo veci samej.

39. Chýba tak možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na pozíciu sťažovateľky. Ak je totiž sťažovateľkou namietaný zásah do jej ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv alebo slobôd, potom musí byť tento zásah výrokom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu odstrániteľný. V danom prípade táto podmienka splnená nie je. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. O ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018